

JAYSEA LYNN

KOMU
ZVONIA
DO
PEKLA

Ljndeni

Komu zvoní do pekla

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jaysea Lynn

Komu zvoní do pekla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KOMU
ZVONIA
DO
PEKLA

JAYSEA LYNN

KOMU
ZVONIA
DO
PEKLA

Preložila Barbora Andrežálová

Ljndeni

Jaysea Lynn: For Whom the Belle Tolls
Copyright © 2024 by Jaysea Lynn Williams
Translation © Barbora Andrezálová, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5094-3
ISBN e-knihy 978-80-566-5108-7 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5109-4 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5107-0 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

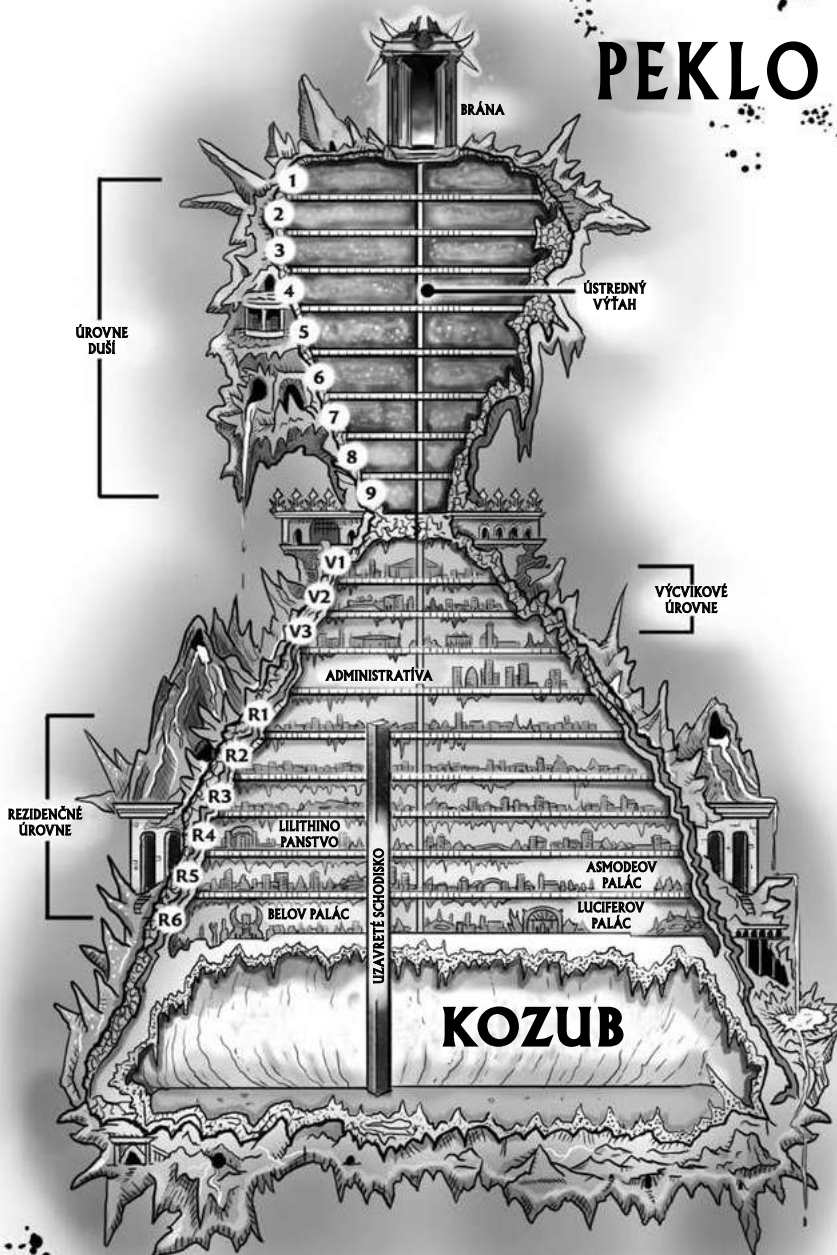
*Pre všetkých, ktorí sa niekedy cítili dočasní.
A pre nerdov.*

Poznámka autorky

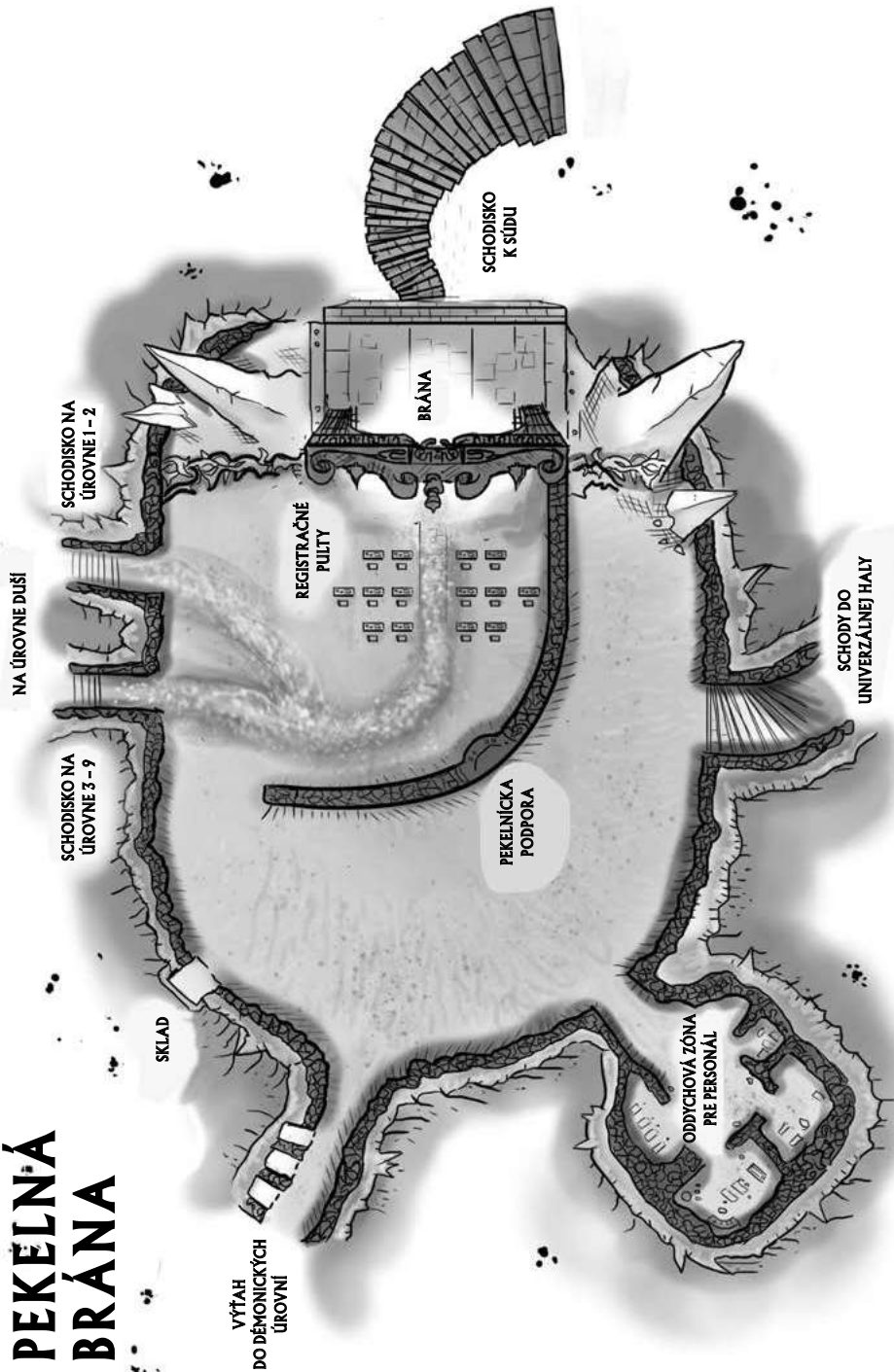
Komu zvoní do pekla je humorný fantasy román, ktorý sa odohráva v posmrtnom živote a zaoberá sa smrťou tým najživším možným spôsobom. Príbeh popri ľahších momentoch obsahuje aj prvky, ktoré nemusia byť vhodné alebo prijateľné pre niektorých čitateľov. Na stránkach sa objavuje krv a násilie, bitky, vážne zranenia, náboženské traumy a smrteľné choroby, ako aj viacero explicitných sexuálnych scén. Spomína sa a/alebo rozoberá mučenie, zneužívanie detí, sexuálne napadnutie, seba-poškodzovanie a samovražda.

Ak ste na tieto témy citliví, prosím, vezmite to na vedomie.

PEKLO

PEKELNÁ BRÁNA

DIAGNÓZA

Lily

Lily vedela, že ju rakovina zabije, keď jej auto odmietlo naštartovať.

Obitá, ale zvyčajne spoľahlivá stará Corolla párkrát zaprskala, no nenaskočila, takže zostala sedieť za volantom a srdce jej búšilo v ušiach.

Celý deň jej bilo ako splašené. Od momentu, keď sa zobudila, cez to, ako v nepokojnom tichu popíjala kávu, ako šoférovala k lekárovi a sedela na stoličke s drsným modrým poťahom. Bilo až do momentu, keď vošiel lekár so súcitným pohľadom a s doskami v rukách.

Vtedy sa jej srdce rozbúšilo ešte viac, pumpovalo krv a adrenalín do celého tela, pripravujúc ju na boj, ktorý nikdy neprišiel. Boj, ktorý už prehrala.

Keď potom sedela vo svojom aute, bezmocná a osamelá, zvierala volant a hľadela na svoje ruky, oči ju štípali tak, že namiesto tetovania na ľavej paži videla len machuľu. Nespočetnekrát jej hovorili, že tetovanie je ako nálepka na Bentley, a ona sa vždy zasmiala a žartovala, že je nanajvýš Corolla. Vtedy ani len netušila, ako sa toto proroctvo naplní. Zažmurkala, aby potlačila slzy, a vydral sa z nej jediný výdych neveselého smiechu. Zakryla si ústa, hoci nablízku nebol nikto, kto by ju mohol počuť.

Bola v šoku. To bolo isté. Panikárila? Pravdepodobne. Prečo k tomu nepridať ešte hystériu?

Vybublalo jej to z hrdla a uniklo cez dlaň, až napokon prestala predstierať a spustila ruku. Smiala sa a smiala, hrozne, zúfalo, nad svojou diagnózou, nad svojím autom, ktoré nechcelo naštartovať, nad celým svojím absurdným životom. So stiahnutým hrdlom zvierala volant tak silno, až jej obeleli hánky, a jej smiech sa začal postupne podozrivo podobať na vzlyky.

„Doriti,“ zachripela. Trpký smiech v okamihu zmizol a nahradil ho známy pocit hnevu. Zlosť.

„Doriti! DORITI!“ Udrela rukami do volantu a bolesť a otrasy od nárazu jej prebehli celými rukami až do pliec. „DORITI!“ Kričala tak hlasno, že žena nastupujúca do SUV o štyri miesta ďalej sa zľakla a vypadli jej kľúče.

Lily spustila plecia, oprela sa čelom o volant a dlhé červené vlasy ju zakryli pred svetom. Zopla ruky na zátylku a zhlboka dýchala. Srdce jej bilo tak silno, akoby sa ju snažilo uistiť, že ona aj ono sú stále nažive.

Lekár jej, pravdaže, ponúkol niekoľko možností. Možností, ako predĺžiť jej život. Ako ho uľahčiť.

Lenže tieto možnosti boli pre bohatých.

Pre ľudí, ktorých autá vždy naštartujú.

Zhlboka sa nadýchla a sústredila sa na sladký prúd vzduchu do pľúc, ktorý vďaka osviežovaču voňal po ambre a santalovom dreve. Vedela to už v ordinácii lekára, od momentu, keď jej oznámil, že nielenže má rakovinu, ale že sa jej metastázovala do celého tela. Prešla si všetky možnosti, všetky variácie, potom ešte raz, pre istotu, a dospela k rovnakému záveru.

Zomrie.

Toto vedomie sa jej vrylo do duše ako kameň. Chcela panikáriť, úplne sa zrútiť, *konečne* sa rozpadnúť na kúsky. Rozplakať sa, kričať, prosiť a zúriť. Roztrieštiť sa na také malé úlomky, že by sa v žiadnom

z nich nevidela. Lenže, dočerta, ona taká nebola. Nebola stvorená na to, aby sa zlomila, bez ohľadu na to, ako veľmi to chcela, a tak len potichu prekliala tú skurvenú časť seba, ktorá jej nedovolila byť zraniteľnou, ani keď bola sama.

Zatlačila si prstami do očí tak silno, až videla hviezdičky. Bez liečby by bola mŕtva za menej ako rok. S agresívnou chemoterapiou by si mohla kúpiť trochu viac času... mizerného, bolestivého času. A dlhy.

Prečo to vždy skončilo pri peniazoch? Mala celkom dobre platenú prácu a každý rok mala týždeň plateného voľna – samozrejme bez možnosti preniesť si ho do ďalšieho roka. Ale zdravotné benefity? Príliš drahé pre spoločnosť, ktorej ide hlavne o zisk. Každú voľnú chvíľu v práci prechádzala ponuky iných zamestnávateľov, ale zdravotné poistenie neponúkal takmer nikto. Tie pracovné pozície, ktoré ho ponúkali, zase zneli príšerne a vyčerpávajúco. Predsa len sa však skúsila uchádzať o tú hrstku, ktorá neznela úplne neznesiteľne.

S peniazmi vždy narábala opatrne a snažila sa nájsť rovnováhu medzi finančnou zodpovednosťou a tým, aby si mohla užívať život. Jej úspory však nestačili ani na *prvé* kolo chemoterapie. Mohla si dovoliť akurát tak nemocničnú košeľu a potľapkanie po pleci od prepracovanej sestričky. To však nezabráni rakovine, aby ju zabila.

Nič tomu nezabráni.

Jej telefón vedľa ručnej brzdy zavibroval a Lily pritisla viečka k sebe. Srdce ju bolelo tak veľmi, že sotva dokázala dýchať. Nemusela sa pozrieť, aby vedela, od koho je tá správa. Hrôza z toho, ako to zvládne jej rodina, jej zvierala hrdlo. Ju možno zabije rakovina, ale jej smrť by mohla zabiť rodičov. Dočerta, a jej bratia...

Horúca slza jej stiekla po tvári.

Chvejúcou sa rukou siahla po telefóne a trvalo jej dvakrát dlhšie, kým ho odomkla a otvorila správu od mamy.

Mama: *Tak čo?*

Lily sa zachvelo srdce. „Doriti,“ hlesla a zaklonila hlavu. Na sedadle spolujazdca ležal jej ruksak, zbalený na víkend u rodičov. Dúfala, že to bude oslavná návšteva. Seba pohrdanie a strach v nej rástli ako príliv a hrozilo, že ju utopia. V návale bezmocného, vzdorovitého hnevu Lily siahla po kľúči v zapalovaní a neľútostne prudko ním otočila. Po krátkej pauze a neistom zavrčaní motor naskočil a ticho priadol. Na okamih jej napadlo, či to nie je znamenie, že má ešte nádej, ale túto myšlienku rýchlo potlačila a bola vďačná aspoň za toto malé milosrdenstvo.

„Dobre,“ povedala ticho. Potom znova, o niečo presvedčivejšie: „Dobre.“

Vystrela sa, utrela si oči a zhlboka sa nadýchla. Potom ešte raz. Pozrela sa do spätného zrkadla a vo svojich gaštanových očiach uvidela pravdu, ktorú tak nenávidela. Mala pred sebou pár hodín jazdy, počas ktorých môže premýšľať, a potrebovala každú sekundu.

Mame odpovedala stručne, na viac sa nezmohla.

Lily: Poviem ti, keď prídem. Uvidíme sa o chvíľu. Lúbim ťa.

ODCHOD

Lily

Nakoniec bola smrť obrovskou osinou v zadku, ale aj úľavou. Ako sa príznaky zhoršovali, snažila sa vysvetliť priateľom a rodine, že hoci fyzická bolesť bola všadeprítomná a naozaj strašná, utešovalo ju vedomie, že raz skončí. Len málokto to dokázal pochopiť.

Pre väčšinu z nich, napríklad pre jej rodičov a bratov, bola situácia stále príliš čerstvá, aby dokázali prijať túto skutočnosť, a hovorili jej, aby nemyslela tak negatívne. Časť z nej pritom chcela kričať.

Prichádzala o všetko. Pomaly chradla a chronická bolesť, ktorú voľnopredajné lieky nedokázali ani len zmierniť, jej prenikala až do kostí. Prežívala s vedomím, že všetky jej sny, ciele a nádeje zomreli dávno pred tým, ako zomrie jej telo. Ak ju myšlienka na koniec upokojovala, neznamenal to, že by ich tak nemilovala, že by ju nemučilo vedomie, akú bolesť im spôsobí jej smrť.

Vari to nevedeli? Nebolo im jasné, že keby mohla, tak by tu zostala?

Táto situácia bola taká absolútne nespravodlivá, že si ledva dokázala zahryznúť do jazyka. Ak však dokázala zvládnuť rozhovory, ktoré nasledovali bezprostredne po diagnóze – jedny z najbolestivejších v jej živote –, zvládne aj toto. Vedela, že je to jej vlastná bolesť a smútok, pre ktoré v duchu nenávidela všetky ich žalostné

alebo prehnane pozitívne komentáre a každý dlhý pohľad, ktorý jej venovali. Ona teraz musela už len zomrieť a so smrťou príde koniec bolesti, lenže oni budú musieť žiť so spomienkami na to všetko. Na ňu. Tak prehltna horkosť a zlosť, ako sa len dalo, a snažila sa im dať čo najviac pekných dní a vecí, pre ktoré by si ju mohli pamätať.

Písala im listy, najmä bratom, hodiny sedela a rozprávala sa s mamou, s otcom pozerala všetky staré filmy o Godzille. Vypratata si byt a nikomu nepovedala, ako blúdila po izbách a otupene premýšľala, čo predať, komu nechať ktoré veci, čo bude potrebovať alebo chcieť až do konca, až sa napokon rozosmiala a rozplakala nad spomienkami a nádejami spojenými s rôznymi predmetmi. Snažila sa ich nezaťažovať, keď sa dalo, no pritom si bolestne uvedomovala, že sa bude musieť nastahovať späť k rodičom, aby sa pripravila na nevyhnutný a rýchlo sa blížiaci úpadok s jasným koncom.

Snažila sa byť pred nimi veselá.

Jej vlúdny prístup však mal svoje hranice, ktoré sa prejavili pomerne rázne, vždy keď jej nejaký veriaci príbuzný alebo dobromyseľní priatelia jej rodičov z kostola vnucovali myšlienku uzdravenia vierou alebo ju nabádali, aby sa pred smrťou znovu obrátila na vieru. Obzvlášť trúfalá bola jej bývalá spolubývajúca z vysokej školy menom Kaitlyn, ktorá sa znenazdajky vynorila z hlbín sociálnych sietí a využila príležitosť, aby spropagovala liečivé účinky svojich éterických olejov. Snažila sa jej predať azda tucet fľaštičiek a tvrdila, že najlepšie účinkujú v kombinácii s modlitbou. Lily vtedy definitívne rupli nervy a zvyšok týždňa sa snažila byť čo najmilšia k všetkým okolo seba, aby to vykompenzovala.

Choroba ju však postupne premáhala, až už nebola dosť silná, aby to skrývala. Bolest'. Únava. Aj dýchanie bolo čoraz ťažšie. Úplne stratila chuť do jedla a časté záchvaty nevoľnosti oslabovali jej čoraz vychudnutejšie telo. Každý pohyb ju oberal o posledné sily. Nechcela odísť, no nechcela ani zostať uväznená vo svojom zlyhávajúcom tele.

Raz večer to ucítila hlboko vo svojom vnútri, akoby sa v nej ozval nejaký zvierací inštinkt. Srdce jej bilo o niečo prudšie, no stabilne, akoby sa vzpieralo nevyhnutnému. V tú noc objala svojich rodičov o niečo silnejšie.

Keď prišla smrť, bolo to horkosladké.

No už ju nič nebolelo.

NEBESKÝ VESTIBUL

Lily

Niekoľko sekúnd, ktoré sa zdali ako večnosť, Lily hľadela do víriacej prázdnoty a... nič necítila.

Zvláštne.

Mala by toho cítiť priveľa. Veď to bol vždy jej problém. Spomínala si, ako mala občas ťažkosti vyjadriť svoje pocity, ale nikdy jej nechýbali.

V žiadnom zo svojich životov.

Ach. Letmo si na ne spomenula.

Dieťa chýliace sa pred ostrým chladom, až kým nebol príliš ostrý, príliš mrazivý. Mladá žena, ktorej sukňu olizovali plamene, koža sa jej topila, štiplavý vzduch jej páliť pľúca. Mladé dievča v otrhaných šatách, hladné, také hladné. A najnovšia tvár, jej tvár, staršia, než kedy bola, ale chorá, vychudnutá a bledá.

Aké sračky. To sa jej nepodarilo ani raz zostarnúť? Neprijateľné.

Tam. Nie celkom pociť, ale rozhodne niečo. Dosť na to, aby ju pohnalo k bráne, ktorá tam bola vždy a nikdy. Nečujne sa otvorila a odhalila... nevedela čo, ale aj tak ňou prešla.

Zažmurkala. Zažmurkala a – ach, chvalabohu – *pocítila*. Emócie a vnemy ju zaliali ako osviežujúci dážď, uzemnili ju a pripomenuli jej, že stále existuje. Apatia medzipriestoru nebola zlá, ale ani dobrá. Bola, rovnako ako ona, nijaká.

Lily si pritisla dľaň na hrud' a hľadala upokojujúci pulz života, no nikde nebol. Srdce pod jej rukou bolo znepokojivo ticho. Prudký nával žiaľu jej vyrazil dych z pľúc.

Pred diagnózou si svoj tep neuvedomovala o nič viac alebo menej ako ktokoľvek iný, ale odkedy zistila, že jej srdce má pred sebou oveľa menej úderov, než si myslela, vychutnávala si každý jeden. Ticho pod jej dľaňou bolo len ďalšou pripomienkou boja, ktorý prehrala. Pripomienkou jej zlyhania.

Lily spustila ruku a zavrela oči. *Nádych. Zadržať dych. Výdych.*

Keď sa znovu cítila trochu viac sama sebou, otvorila oči a rozhládla sa po podivne známom prostredí. Pripomínalo katedrálu, hoci postavenú v mierke, ktorú by ľudské ruky nikdy nedosiahli, so stropom takým vysokým, že jej presný tvar a detaily boli v nedohľadne. Priestor zalievalo krásne zlatisté svetlo, ktoré zvýrazňovalo okraje jemných chumáčikov hmly, ktoré sa vznášali ako mraky vysoko nad ňou.

Do jej vedomia prenikli zvuky a ona odtrhla pohľad od stropu práve včas, aby zbadala muža v obleku, ktorý sa objavil vedľa nej. Len čo prešiel cez bránu, tá znova zmizla. Len na sekundu sa rozhladol, uvoľnil si kravatu a s nenútenou ľahkosťou vykročil vpred. Lily ho chvíľu sledovala a potom sa začala obzerať. Do diaľky sa tiahli eklektické rady sedadiel, kresiel, lavíc, vankúšov, modlitebných podložiek, niektoré z nich obsadené ľuďmi – dušami, ako si uvedomila – ktorí z nejakého dôvodu čakali. Na opačnom konci priestoru rozoznala rad niečoho, čo pripomínalo stoly.

Lily urobila jeden krok vpred, potom ďalší a žasla nad tým, ako ľahko sa jej znova pohybuje. Odhliadnuc od mŕkveho srdca sa znova cítila ako na sklonku dvadsiatky, keď bola v najlepšej forme a pohyb bol pre ňu *zábava*. Dočerta, už tak dlho sa nebavila.

Niektoré z duší, ktoré míňala, vyžarovali praskajúcu, zúrivú energiu. Iné boli také stoické, že z nich pokoj sálal ako svetlo. Ďalšie boli nervózne, ohrozené, smutné alebo sa zvedavo rozhládali.

Lily sa nezastavila, aby sa s niektorou dala do reči, len pokračovala smerom k tým podivne dôležitým stolom, ktoré vlastne neboli až tak ďaleko.

Stoly sa tiahli v nepretržitej línii od steny po jej pravej strane až po sústavu stĺpov, ktoré ohraničovali vstup do obrovskej chodby po jej ľavej strane, a bzučalo to pri nich aktivitou a hlasmi. Pripomínali je priehradky v banke. Boli z tmavého dreva, oddelené od seba navzájom pevnými priečkami. Za stolmi sedeli ľudia všetkých vekových kategórií, národností a, podľa oblečenia, aj rôznych historických období, a rozprávali sa s rovnako rozmanitými dušami, ktoré sedeli v pohodlne vyzerajúcich kreslách s vysokými operadlami pred nimi.

Červenolíci muž udrel mohutnou päťou po stole ženy vo viktoriánskych šatách, ktorá len nevzrušene zdvihla obočie nad svojím obrovským hrnčekom čaju a jasným, strohým hlasom zopakovala vetu.

Malý chlapec, sotva väčší ako batola, pevne objímal medvedíka a s rozšírenými očami, ale bez strachu, hľadel na androgýnnu osobu, ktorá ho držala za ruku a nežne s ním hovorila, zatiaľ čo spolu kráčali k výťahu zo svetla.

„Chvíľu trvá, kým si na to človek zvykne, viem,“ povedal tichý, veselý hlas.

Lily sklopila zrak a prekvapene si uvedomila, že stojí priamo pred jedným zo stolov.

Žena zo Stredného východu v bledoružovom hidžábe sa na ňu usmiala a ukázala na kreslo s vysokým operadlom. „Môžeš si sadnúť, ak chceš, a dopriať si toľko času, koľko potrebuješ.“

Lily si sadla a v duchu si pomyslela, že by to bolo skvelé kreslo na čítanie. „Pamätám si to tu. Trochu.“

Žena sa usmiala. „Nie je to také zlé, keď si to už raz robila, však?“

Lily jej úsmev opätovala. „Vôbec nie. Som Lily.“

„Viem.“ Žena sa zachichotala a zdvihla zložku. „Ja som Siedah.“

„Teší ma, Siedah.“ Kreslo bolo naozaj pohodlné.

„Keď budeš pripravená, pomôžem ti zorientovať sa v možnostiach posmrtného života. Rada zodpoviem všetky tvoje otázky, ak potrebuješ okamžité odpovede, aby si sa ľahšie adaptovala, alebo môžeme spolu len tak chvíľu posediť.“

Mala veľa otázok. Keď sa však zamyslela, ktoré z nich položiť, vybavila sa jej nejasná spomienka na jej predchádzajúce smrti.

„Ak ma pamäť neklame, tento proces je pomerne dôkladný a zrozumiteľný. Hoci...“ Lily sa zamračila, nahnevaná, že jej spomienky sú také nejasné. „Nespomínam si celkom presne na postup alebo vysvetlenie.“

„To je úplne normálne,“ ubezpečila ju Siedah. „Zistíš, že dojmy a pocity z minulých životov budú oveľa výraznejšie ako detaily alebo plne sformované spomienky... pokiaľ sa, samozrejme, nepozeralaš do svojej duševnej kartotéky. Tvoj posledný život zostane jasný, kým sa nerozhodneš reinkarnovať.“

Lily prikývla a sklopila zrak na spis v Siedahinej ruke.

Spis o jej duši. Hmatateľný dôkaz všetkého, čím kedy bola.

Nie práve ľahké čítanie.

„Môžeš mi, prosím, pripomenúť ten proces? Som typ človeka, ktorý potrebuje k všetkému veľa informácií.“

Siedah sa usmiala. „Tvoje možnosti sú také rozmanité ako viery ľudstva. Existuje niekoľko – povedzme – *zastrešujúcich* vier, napríklad kresťanstvo so všetkými svojimi denomináciami, odnožami a adaptáciami. Neexistuje špeciálny systém súdu a posmrtného života pre každú z nich. Existuje len všeobecný proces založený na základných, podstatných hodnotách stanovených univerzom a v prípade *tejto* viery Bohom. To bráni tomu, aby rôzne kulty získali legitimitu pre svoje skorumpované hodnoty a činy.“

Lily zaklonila hlavu a vstrebávala význam toho, čo práve povedala Siedah. „Takže v prípade, povedzme, hinduizmu univerzum spolupracuje s hinduistickými božstvami pri rozhodovaní o systéme a procese súdu?“

Siedah sa rozžiarila. „Áno, presne tak.“ Mierne naklonila hlavu. „Hoci každý systém viery má svoj vlastný systém súdu, existuje niekoľko univerzálnych konštánt, ako je oceňovanie láskavosti a odsudzovanie extrémnej krutosti.“

Jestvuje aj univerzálny súd, ktorý nie je založený na žiadnej konkrétnej viere alebo vyznaní, ale vedie k rovnakým základným výsledkom ako všetky ostatné. Ríša raja nie je spojená so žiadnou konkrétnou vierou a duše, ktoré tam prebývajú, majú svoj vlastný jedinečný raj.“ Siedah sa na chvíľu odmlčala a pousmiala sa. „Lahšie sa to ukazuje, než vysvetľuje, ale dáva ti to zatiaľ zmysel?“

„Áno. Takže všetky božstvá a viery v histórii...“ Lily sa odmlčala a s očakávaním pozrela na Siedah.

Tá sa usmiala. „Čokoľvek ti napadne, to tu máme, ak to nie je založené na krutosti.“

Lily trochu povolila ruky, ktorými zvierala opierky tak, až jej obeleli hánky. Fakt, že grécky panteón skutočne existoval, rovnako ako polynézsky panteón, jej pripadal ohromne cool. Premýšľala, že všetky náboženstvá mali tak trochu pravdu aj trochu nie. „Dobre, a čo sa stane po súde?“

„Po prechode súdom idú duše, ktoré boli posúdené kladne, do raja podľa svojho výberu. V prípade islamu by to boli úrovne džanna. V kresťanstve by to bolo nebo a tak ďalej. Ak si duša nevyberie niečo iné. Tieto duše sa môžu voľne pohybovať po posmrtnom živote a jeho mnohých ríšach, ako si želajú, samozrejme, v medziach úcty a zdvorilosti.“

Predstav si to ako susedstvo. Máš svoj vlastný dom, svoj dokonalý vysnívaný dom, a kedykoľvek môžeš vyjsť von a navštíviť priateľa alebo inú štvrť. Ak nájdeš štvrť, v ktorej sa ti páči viac, môžeš sa tam presťahovať. Ak ťa súd posúdi kladne, je len veľmi málo miest, kam nemôžeš ísť.“

„Napríklad?“ spýtala sa Lily.

„Nuž...“

Vtom ju prerušil hlasný rachot. O dva stoly ďalej sa prevrátilo kreslo, keď žena, ktorá v ňom sedela, náhle vstala. Bola zjavne rozrušená a zakrývala si tvár dlaňami. Lily zdvihla obočie a pripravila sa na možný výbuch hnevu.

„Nemôžem riešiť nič iné, kým nezistím, čo bude s mojím psom! Nemám preňho automatický dávkovač granúl ani nič podobné, žila som sama a teraz tam ostal úplne osamote a ja nemôžem... Ja... *Prosím.*“

Ach. To bola celkom pochopiteľná obava.

Osoba za stolom povedala niečo, čo ženu upokojilo natoľko, že kreslo napravila a opäť sa posadila.

Siedah si odkašľala. „Si v poriadku?“

Lily prikývla, dúfajúc, že pes bude v bezpečí. „Áno, som v poriadku. Takže kam nemôžu duše ísť?“

„Do prázdnoty, čo je konečná možnosť pre všetkých, bez ohľadu na to, ako sú súdení.“ V Siedahinom hlase zaznel náznak smútku. „Prázdnota je miesto, kam duše idú, aby prestali existovať, ako sa to len dá. Často si ju vyberajú duše, ktoré prežili stovky životov, alebo duše, ktoré prežili mnoho ťažkých životov a cítia sa unavené tak, ako sa to len pri dušiach dá. Niekedy sa tam rozhodnú ísť duše, ktoré prežili úplne normálny život, pretože tam nájdu pokoj. Niektorí ateisti sa tam rozhodnú ísť, pretože tomu verili. Ak si súdená kladne, môžeš tam ísť dočasne. Niektorí nachádzajú útechu v tom, že na chvíľu *nie sú*. Je to jediné miesto v posmrtnom živote, kde nemôžeš nikoho navštíviť. Kontakt medzi ostatnými univerzami je mimoriadne vzácný, ale aj tie sú zakázané, ak nie si ambasádorkou jedného z nich.“

Lily sa rozhodla, že na „iné univerzá“ sa opýta neskôr a sústredila sa na informácie, ktoré mala k dispozícii. „Takže je to naozaj voľba?“

„Ach, áno, univerzum kladie veľký dôraz na voľbu. Takže si nemôžeš vybrať, či chceš ísť do jednej z rajsých ríš práve teraz. Môžeš si vybrať, ako chceš byť súdená, a ak pôjdeš do raja, môžeš si vybrať,

do ktorého. Väčšina duší zostáva verná svojim presvedčeniam, ale niektoré to rady trochu zamiešajú.“

Lily ju skúmala pohľadom. Mentálny obraz, ktorý Siedah vykreslila, bol zaujímavý, ale pri vysvetľovaní okato vynechala niekoľko faktov, čo jej naháňalo husiu kožu.

Zhlboka sa nadýchla a spýtala sa: „A ak nepôjdem do raja?“

Siedahin úsmev zosmutnel. „Duše, ktoré sú odsúdené, majú obmedzenú voľbu. Dostanú na výber niekoľko možností, takzvaných trestných ríš. Ak si odmietnu vybrať v snahe vyhnúť sa následkom, budú poslané do pekla. Podobne ako raj, jeho existencia predchádza všetky náboženstvá a mýty. Dlhو slúžilo ako ríša spravodlivosti neutrálna voči viere.“

Položila zložku o Lilinej duši na stôl a zopla na nej ruky. „Technicky vzaté, voľba existuje, ale nie je možné uniknúť následkom. Úplná sloboda voľby je vyhradená dušiam, ktoré túto moc nezneužívajú.“

„Dobre,“ povedala Lily.

Siedah zdvihla obočie. Jej tmavé pekné oči premýšľali.

Lily pokrčila plecami. Kedysi mučivé spomienky ju teraz už len zaboleli, keď jej prebleskli myslou. „Príliš veľa ľudí zneužíva moc voľby. Príliš veľa ľudí berie moc voľby iným. Mám rada spravodlivosť. Najmä keď sa voči nej nedá namietat.“

Siedah ju dlhšiu chvíľu skúmala. Lily jej pohľad udržala, hoci si nebola istá, čo druhá žena vidí, alebo čo už vie.

Siedah sa pozrela na spis na stole. „Aby si vedela, toto som ešte nečítala. Dostanem vždy len prvú stranu so základnými informáciami a dôležitými poznámkami. Nepoznám tvoj príbeh a nebudem predstierať, že poznám teba.“ Opatrne posunula spis po stole smerom k nej. Lesklé metalické písmená Lilinho mena sa trblietali v kaleidoskope farieb na hladkom sivom papieri. Kývla hlavou smerom k spisu. „Tvoj príbeh patrí tebe. Je na tebe, či sa oň podelíš.“

„Ďakujem,“ povedala Lily.

„Bola by som však rada, keby si tak urobila,“ dodala Siedah ticho. Lily sa na ňu zamračila.

„Myslím tým, keby som ťa spoznala.“ Druhá žena mierne naklonila hlavu a hidžáb sa jej zošuchol po blúzke. „A rada by som spoznala aj tvoj príbeh. Toto je večnosť a priateľov nikdy nie je dost.“

Lily sa na ňu trpkos usmiala. „Možno som bola strašná osoba. Podľa všetkých možných kritérií. Záleží na tom, ako dopadne táto ďalšia časť. Už teraz ti môžem povedať, že som rozhodne bola dosť papuľnatá.“

Siedah zaklonila hlavu a pobaveno sa zasmiala. „To z teba automaticky nerobí zlého človeka. Ak by to tak bolo, mala by som oveľa menej kolegov.“

Spoza priehradky sa naklonil akýsi Ázijec a šibalsky sa na ňu uškrnul. „To by bola pekná nuda. Určite by sme ti chýbali.“

„To je pravda,“ súhlasila Siedah a mávala mu, aby sa vrátil na svoju stranu priečky. Potom sa opäť obrátila k Lily. „Keď je človek občas hrozný, neznamená to, že je hrozný stále. Nie som univerzum ani Boh, ale aj ja viem, že nie si naozaj strašná.“

Lily sa úprimne usmiala a predklonila sa, aby si pritiahla svoj spis. Sivý papier jej pripadal pod prstami teplý. „Vážim si tvoju dôveru.“

„Všetci ju občas potrebujeme,“ povedala Siedah. „Aj ja som ju potrebovala, keď som sem prišla.“

Lily súhlasne zamumlala a ľavou rukou prešla po písmenách svojho mena, ktoré vyzerali...

Vtom sa jej do žíl vliat taký prudký mráz, že načisto zmeravela a nedokázala sa ani len nadýchnuť. Vyhrnula si rukáv a s každým odhaleným centimetrom pokožky ju zasiahla nová vlna hrôzy.

Nie.

Jej tetovania boli preč. Boli jednou z prvých vecí v jej živote, ktoré urobila čisto pre seba. Ich vznik jej pomohol uzdraviť sa spôsobom, ktorý ani nečakala.

Boli oslavou jej vášní, jej záujmov, jej *samotnej*. Všetky boli v čiernej a sivej farbe a roky si ich starostlivo vyberala a plánovala, aby vytvorili ucelenú mozaiku.

Jemný filigrán vinúci sa od zápästia po plece ich všetky spájal dohromady. Kôpku kníh obklopenú jej obľúbenými kvetmi na predlaktí. Obrázok draka a hory z *Hobita*, ako aj okrúhle dvere s malým ruksakom vedľa nich. Verš z jednej z jej obľúbených piesní v ohybe lakťa. Večernica z *Pána prsteňov* na vnútornej strane bicepsu. Nad ňou citát z obľúbenej knihy. Had skrútený medzi ozdobnými líniami a ľaliami, ktoré sa tiahli po vonkajšej strane jej ramena.

Nemusela sa ani utvrdzovať, aby vedela, že jej chýbajú aj tetovania na chrbte, rebrách, boku a stehnách, ktoré tak milovala.

Všetky boli preč.

Vtom jej ruku prikryla štíhla hnedá dlaň a vytrhla ju zo špirály smútku.

Siedahine oči boli chápacé, ale pevné. „Tetovania?“

Lily prikývla, no nezmohla sa na slovo.

„Po súde si ich môžeš dať obnoviť. Môžu byť rovnaké alebo iné, môžeš si ich zmeniť podľa ľubovôle. Vo forme duše nie je tvoj vzhľad taký nemenný ako za života. No všetko až po súde.“

„Tak to je úľava.“ Lily sa prinútila uvoľniť a usmiať sa. „A čertovsky silná motivácia.“

„Raz ku mne prišiel muž, ktorý mal naozaj veľa tetovaní, a hodiť som ho nedokázala utešiť, kým som mu nevysvetlila situáciu.“ Nikdy som nevidela nikoho tak rýchlo odtiaľto odísť. O niečo neskôr som ho videla v Univerzálnej hale. Bol opäť celý potetovaný a šťastný ako blcha. Mojou motiváciou bol zase neobmedzený prísun koláčikov.“ Siedah sa uškrnula.

Lily jej venovala úprimný úsmev. Ak by súd prebehol hladko, čo ju potom čaká? Ako bude chutiť káva v posmrtnom živote? Ach, a *knihy*. Musí tam byť toľko nových kníh!

Vzala svoj spis a nádejné myšlienky razom prerušila realita. Poznala samu seba, vedela, kým bola a kým sa stala. To dobré aj zlé. Všetko. Siedah podľa všetkého verila, že bude súdená priaznivo, no Lily si nebola taká istá.

Zhlboka sa nadýchla, hoci to nepotrebovala, ale tento zvyk jej robil dobre.

Srať na to.

„V tom prípade si vyberám univerzálny súd.“

Siedah sa usmiala. „Výborne. Chcela by si spoločnosť?“